

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 476/2017
15.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић-Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ... чији је пуномоћник Божидарка Стојаковић адвокат из ..., против тужене ББ из ... чији је пуномоћник Срђан Галић адвокат из ..., ради иселјења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7238/2016 од 28.10.2016. године, у седници већа одржаној 15.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7238/2016 од 28.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 20861/2015 од 25.05.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље АА и обавезана тужена ББ да се исели са свим лицима и стварима из стана који се налази у улици ... број ... на ... спрату, стан број ..., у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 31.200,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7238/2016 од 28.10.2016. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 20861/2015 од 25.05.2016. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље АА којим је тражила да се обавезе тужена ББ да се исели са свим лицима и стварима из стана који се налази у ... - ..., улица ... број ... на ... спрату, стан број ..., у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, као и захтев тужиље да јој тужена накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.200,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженој трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужиље је дозвољена у смислу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 55/14).

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се конкретно не указује на одредбу Закона о парничном поступку коју другостепени суд није применио или је погрешно применио, и да је због тога у поступку пред тим судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку која је утицала на правилност побијане другостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су сувласнице са по $\frac{1}{3}$ идеалног дела двособног стана број ... у улици ... број ... у ..., уписаног у лист непокретности број ... КО Право су својине странке су стекле наслеђивањем заоставштине покојног ВВ. По окончању оставинског поступка законске наследнице - тужиља, тужена и ГГ, постигле су договор да се наслеђени стан прода и добијени новац подели на три једнака дела. Тужена се у априлу 2014. године, уз сагласност сувласнице ГГ а без сагласности тужиље, са породицом уселила у спорни стан који и сада користи.

Првостепени суд је, налазећи да тужена нема право да без тужиљине сагласности користи спорни стан, применом чланова 14. став 1. и 2. и 15. Закона о основама својинскоправних односа усвојио тужбени захтев којим је тужиља тражила иселење тужене са свим лицима и стварима из стана.

Другостепени суд је, због погрешне примене материјалног права, преиначио првостепену пресуду и са позивом на исте законске одредбе одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда тужиља не може тражити иселење тужене из предметног стана и његову предају јер сваки сувласник има право да ствар држи и да се њоме користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу и не повређујући права осталих сувласника.

По налажењу Врховног касационог суда, у побијаној другостепеној пресуди је правилно примењено материјално право.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о основама својинскоправних односа је прописано да сувласник има право да ствар држи и да се њоме користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу, не повређујући права осталих сувласника.

Из наведене одредбе произилази да ни један сувласник, без споразума са осталим сувласницима, не може имати искључиву државину сувласничке ствари јер се сви сувласници у односу на целу сувласничку ствар појављују као судржаоци, у смислу члана 70. став 4. наведеног закона. Међутим, тужиља - сувласница спорног стана не може основано тражити депоседирање тужене - друге сувласнице стана, јер би се на тај начин тужена која држи стан лишила сваке државине, иако она има право да заједно са осталим сувласницима стан држи и користи.

С тога се ревизијом неосновано указује на погрешно тумачење и примену одредбе члана 14. став 1. Закона о основама својинскоправних односа као меродавног материјалног права у овом спору.

О трошковима поступка другостепени суд је одлучио правилном применом члана 165. став 2. Закона о парничном поступку у вези са члановима 153. и 154. тог закона.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић